

důvodného obohacení. Předpokladem tohoto nároku jest, že ze žalobcova jmění přešlo něco do majetku žalovaného a jeho předmětem jest vrácení toho, co takto přešlo do jmění strany druhé, nebo není-li vrácení možné, nahrazení odměny (mzdy) přiměřené zjednanému užítku (rozh. č. 13708 Sb. n. s.). Výpověď, kterou žalobci dali žalovanému k 1. lednu 1930, se stala účinnou tím, že námitky žalovaného fondu proti výpovědi byly pravoplatně odmítnuty; nájemní smlouva byla proto 1. lednem 1930 výpovědí pravoplatně zrušena (obdobně rozh. čís. 11550, 12722 Sb. n. s.). Od toho dne neužíval tudíž žalovaný vypověděných místností jako nájemník, nýbrž bez právního důvodu (viz rozh. čís. 9202 Sb. n. s.). Nemohl se proto v příčině dalšího užívání vypověděných místností zprostiti veškerých závazků vůči žalobcům tím, že zaplatil za dobu tohoto užívání částku rovnající se nájemnému, jež před tím za tyto místnosti platil, nýbrž byl by bezdůvodně obohacen na úkor žalobců, do jejichž majetkové sféry zasahoval bezprávným užíváním jejich místností, kdyby tito dokázali, že nájemné se v roce 1930 za takové místnosti všeobecně platilo, bylo nepoměrně vyšší, pokud se týče že měli zájemce, kteří by byli ony místnosti v této době najali za vyšší nájemné. V tom ohledu nebylo dosud nižšími soudy nic zjištěno, ačkoliv tyto skutečnosti se netýkají jen výše žalobního nároku, nýbrž zasahují i do jeho důvodu. Pokud žalovaný namítá, že se bránil proti výpovědi a exekučnímu vyklizení jen v dobré víře, užívaje práva v mezích právních, ježto prý místnosti jemu najaté byly pod záštitou zákona o ochraně nájemníků a že námitky proti výpovědi byly odmítnuty jako opožděné z důvodu, který nynější judikatura nejvyššího soudu neuznává za opodstatněný, přehlíží, že zásady vyslovené v § 338 obč. zák. lze použití i proti nájemníkovi, který jako držitel nájemního práva používá cizí věci. Byly-li námitky proti soudní výpovědi zamítnuty jako opožděné, jest právní stav týž, jako kdyby námitky nebyly podány vůbec. Ježto soudní výpověď k 1. lednu 1930 se stala účinnou, jest žalovaný, když v udělené mu lhůtě vypověděné místnosti nevyklidil, podle §§ 338, 335 obč. zák. jako obmyslný držitel povinen žalobcům nahraditi nejen užitek, kterého cizí věci nabyl, nýbrž i ten, jehož by byli žalobci dosáhli.

Čís. 15607.

Na základě rozsudku, jímž bylo zjištěno právo vymáhající strany na určitou služebnost, lze vymoci exekucí vklad této služebnosti, aniž je třeba, aby v exekučním titulu bylo vysloveno právo vymáhajícího věřitele žádati o knihovní zápis takového práva po případě povinnost žalovaného trpěti takový zápis.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1936, R I 1256/36.)

Podle exekučního titulu přísluší vymáhající straně právo odbíratí a sváděti vodu ze studánek do své usedlosti a odbíratí vodu tu podle hospodářské potřeby. P r v ý s o u d povolil vymáhajícímu věřiteli na

základě tohoto exekučního titulu exekuci vkladem této pozemkové služebnosti do pozemkové knihy podle § 350 ex. ř. Re k u r s n í s o u d návrh na povolení exekuce zamítl proto, že z exekučního titulu nevyplývá, že by povinní byli povinni trpěti, aby služebnost byla vložena do pozemkových knih.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle znění exekučního titulu jde o pozemkovou služebnost ve smyslu § 477 č. 2 obč. zák., tedy o věcné právo služebnosti, a bylo v rozsudku zjištěno právo vymáhající strany na tuto služebnost. O exekuci na zřízení nebo zrušení knihovních práv ustanovuje § 350, odst. 5 ex. ř., že dlužníková prohlášení, kterých podle předpisu obecného zákona knihovního jest třeba k takovým zápisům, nahradí se výrokem soudu exekuci povolujícího. Není tu potřebí, aby v exekučním titulu bylo vysloveno právo vymáhajícího věřitele žádati o knihovní zápis takového práva po případě povinnost žalovaného trpěti takový zápis. Není tedy správný názor rekursního soudu, že na základě uvedeného rozsudku nelze služebnost exekučně vložit do knih, neboť prohlášení vkladu schopné povinné strany se tu nahrazuje výrokem soudu exekuci povolujícího. Vlastnictví povinných k služebnému pozemku jest prokázáno. Právem proto první soud povolil navrženou exekuci.

Čís. 15608.

Nejde o omylné placení nedluhu, byla-li jedna z podvodně vylákaných zápůjček zaplacená na příkaz osoby zápůjčky vylákavší jednomu zapůjčitelu druhým zapůjčitelem.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1936, Rv I 2794/34.)

Žalovaný ústav poskytl a vyplatil Boženě S-ové vydávající se za Barboru K-ovou zápůjčku ve výši 400.000 Kč. Žalující poskytnuvší téže osobě rovněž zápůjčku ve výši 750.000 Kč vyplatila žalovanému k příkazu jejímu k úhradě zápůjčky 400.000 Kč částku 426.330 Kč, jejíž vrácení se domáhá z důvodu § 1431 obč. zák. N i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Žalovaný neměl proti žalující na výplatu zažalované částky žádného právního nároku, ale žalující také neplnila a nechtěla ani plniti žalovanému svůj dluh a nebyla tudíž v tomto směru v omylu, jak § 1431 obč. zák. právě předpokládá maje na mysli omylné plnění dluhu jen domnělého a skutečně nestávajícího. Žalující byla ovšem podvodným jednáním S-ové a její společnosti uvedena v omyl stran jejich osob a jejich majetku a v důsledku toho omylu povolila jim úvěr a dala jim k dispozici 750.000 Kč.